

La setmana

DEL 23 AL 29 DE MAIG

SANT ESTEVE
Dissabte 28. A partir de les 14.30 hores. Mas Carbassa. Celebració del congrés dels Focs de Sant Joan.

PERPINYÀ
Divendres 27. 3 tarda. Teatre Municipal. Primera Trobada franco-catalana de Pràctiques Artístiques i Cooperació Escolar.

GIRONA
Dic. 25. 8.30 h. Fontana d'Or. Fòrum JAERP sobre els mitjans de comunicació.

BARCELONA
28 i 29 de maig. A les instal·lacions del FC Barcelona. 9è Aplec de Maig d'Unió Democràtica de Catalunya.

GRANOLLERS
Fins el 5 de juliol. Al Cercle Cultural (carrer Joan Camps, 1). Exposició sobre la fotògrafa Tina Modotti.

TERRASSA
Diumenge 29. 12 hores de bicicleta a Terrassa. Organitzat pel Col·lectiu d'Usuaris de Bici i l'ADENC.

TARRAGONA
Fins el 19 de juny. A la Sala Tarragona. Exposició "El fantasma de Simón Bolívar". Informació al 977-23 92 12.

VALÈNCIA
Dijous 26. 19.30 h. Des de la Plaça de la Mare de Déu fins l'ajuntament. Manifestació en defensa de les Escoletes municipals.

PALMA
Dimarts 24. 20 h. Centre de Cultura Sa Nostra. Conferència de Miquel de Palol sobre "la narrativa catalana avui".

COFRENTS
Diumenge 28. Marxa antinuclear. Eixida a les 4.30 de les Torres de Serrans de València. Inf.: 96-391 78 64.

L'OLLERIA
Centre Social. Exposició de treballs de les escoles d'adults de la Vall d'Albaida. Oberta fins la Trobada del dia 4.

EIVISSA
Divendres 27. 20 h. Centre de Cultura. Presentació del llibre de Bernat Joan Llengua *estàndard i ensenyament*.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41.

BERLÍN

Fins dimecres 25. Spandauer Zitadelle. Exposició de pintures, gravats i escultures de Salvador Dalí.

PARÍS

Botigues d'antiguitats de la ciutat. Durant tota la setmana cada tenda exposa un objecte insòlit.

AMSTERDAM

Dilluns 23. Landgraf Festival Ground. Celebració dels 25 anys del grup Pinkpop.

ITÀLIA

Tota la setmana. Giro d'Itàlia. La primera etapa és diumenge 22 i comença a Bolonya.

UTRECHT

Dimecres 25. Estadi Municipal. Partit amistós de futbol entre Holanda i Escòcia.

COPENHAGUEN

El Palau Reial d'Amalienborg obre les portes al públic per a visites concertades.

Iemen, una nova guerra

La divisió política que la guerra freda va establir al Iemen no s'ha superat. Antoni Castel analitza l'evolució del conflicte Nord-Sud des de la reunificació.

El passat 5 de maig una nova guerra esclatava al Tercer Món, aquesta vegada al sud de la península Aràbiga, al Iemen. Els mitjans de comunicació occidentals no li han prestat gaire atenció, queda lluny, no hi ha gaire petroli i són àrabs. Amb el clixé de considerar que es tracta d'una baralla entre el Nord i el Sud s'han quedat tan amples. La realitat, però, és més complexa tot i que en la premsa occidental es tracti d'una guerra de segona divisió enfront de conflictes europeus de primera, com el de Bòsnia.

La reunificació dels dos Iemen, el del Nord i el del Sud, va efectuar-se el 22 de maig del 1990. Va ser un acord entre la dictadura militar del Nord i la dictadura

marxista-leninista del Sud. Van repartir-se el poder dins el nou estat unificat. La presidència per al dictador del Nord i la vice-presidència per al dictador del Sud. La unificació dels dos exèrcits va quedar per a més endavant. Prèviament havia caigut l'imperi soviètic, protector del Sud. I el nou estat naixia enmig de la crisi del golf Pèrsic (1990-91) que va representar l'expulsió d'un milió d'iemenites de l'Àrabia Saudita en represàlia pel suport del Iemen a l'Iraq.

El procés unificador va originar una intensa lluita pel poder entre els dirigents nordistes i sudistes. Les eleccions democràtiques celebrades el 27 d'abril del 1993 van donar la victòria al partit del

president Alí Abdallah Saleh, que va obtenir 121 escons del total de 301. Rere seu va situar-se l'Agrupació Iemenita per a la Reforma (Al-Islah), partit tribal i islamista, també nordista, amb 62 escons. En tercer lloc quedava el Partit Socialista Iemenita (antic partit únic del Iemen del Sud), amb 58 diputats. Aquests resultats reflectien la disparitat política Nord-Sud i el fracàs dels islamistes en l'intent de penetrar en el Sud, mentre que els socialistes obtenien algunes victòries locals en el Nord.

La lluita pel poder, però, no sols passava per les urnes. Els assassinats polítics de dirigents del Partit Socialista han causat des del 1990 152 morts, bàsicament al Nord. Sembla que els autors són els islamistes, amb suport del partit del president. Això va provocar que el 19 d'agost de 1993 el vice-president i líder del Partit Socialista fugís de Sanaa, la capital, per refugiar-se al seu feu d'Aden, antiga capital del Iemen del Sud. L'afany del president per reduir el poder dels socialistes, els mètodes expeditius fets servir en la lluita política i la no integració dels dos exèrcits situaven el conflicte en un punt de no retorn. La guspira que fes esclatar la guerra podia produir-se en qualsevol moment.

Una vegada iniciades les hostilitats, el 5 de maig, va quedar clar que l'exèrcit del Nord portava l'avantatge sobre el terreny i l'escenari dels combats ha estat el Sud. El president, que compta amb el suport dels islamistes, busca una victòria militar que posi fi al predomini polític dels socialistes en el Sud i suposi la destrucció del seu exèrcit. Per això no fa cas a les crides d'alto-el-foc i les peticions negociadores provinents tant del món àrab com de la resta del món. Els socialistes intenten deturar l'empenta de l'exèrcit enemic, resistir en les seves posicions i negociar una via de sortida política que els garanteixi la supervivència.

De moment, les armes tenen la paraula. Si els socialistes aguanten, el president haurà de negociar. Si l'exèrcit del Nord guanya la partida, els socialistes ho tenen clar, el dictador del Nord s'haurà menjat el Sud.

Antoni Reig

La reunificació del Iemen no ha estat possible. Els exèrcits del Nord i del Sud s'enfronten hores d'ara en una guerra pel control polític del país.